

Sygn. akt I C 977/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa C. C. (1)

przeciwko P. C.

o ustalenie własności

orzeka

I ustala, że powód C. C. (1) jest właścicielem ruchomości:

1/ przyczepy S. (...), zarejestrowaną na nazwisko C. C. (2) pod numerem rejestracyjnym (...), numer nadwozia (...), rok produkcji (...), którą nabył w dniu (...) r. umową darowizny od C. C. (2);

2/ przyczepy wywrotki(...), zarejestrowaną na nazwisko C. C. (2) pod numerem rejestracyjnym (...), numer nadwozia (...), rok produkcji (...), którą nabył w dniu (...) r. umową darowizny od C. C. (2);

II zasądza od pozwanego P. C. na rzecz powoda C. C. (1) kwotę 4267 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 977/17

UZASADNIENIE

Powód C. C. (1), reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego D. Ż., w pozwie z dnia 16 czerwca 2016 r. wnosił o ustalenie, że jest właścicielem przyczepy S. (...) rok produkcji (...) o numerze rej. (...) numerze nadwozia (...) i przyczepy (...) (...) rok produkcji (...) o numerze rej. (...) numer nadwozia (...). Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu (...) r. zawarł z ojcem C. C. (2) umowy darowizny, którymi darował on C. C. (1) dwie przyczepy rolnicze. Jeszcze przed zawarciem umów ojciec, dotychczasowy właściciel tych przyczep, wydał je powodowi. Po kilku dniach od zawarcia umów, brat powoda P. C. wezwał rodziców do wydania przyczep, gdyż stanowią jego własność na podstawie umowy darowizny gospodarstwa rolnego sporządzonej w formie aktu notarialnego w 2006r.. Następnie P. C. udał się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w C., gdzie uzyskał zaświadczenie, że jest właścicielem w/w przyczep i ciągnika rolniczego rodziców. W celu uzyskania zaświadczenia pozwany okazał w Urzędzie umowę darowizny gospodarstwa rolnego oraz złożył oświadczenie, że zgubił poprzednie dokumenty rejestracyjne pojazdów. Twierdzenie P. C. o zaginięciu dowodów rejestracyjnych były nieprawdziwe, gdyż dowody rejestracyjne były w posiadaniu powoda i jego rodziców, którzy dokonali darowizny. Ponieważ powód

nie mógł dojść do porozumienia z P. C., w dniu 23 listopada 2016 r. C. C. (1) złożył do Wydziału Komunikacji w Starostwie Powiatowym w C. wniosek o rejestrację przyczep na niego. Urząd wydał decyzję odmowną uznając, że właścicielem przyczep jest właściciel całego gospodarstwa rolnego – (...). Od tej decyzji powód odwołał się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które utrzymało decyzję w mocy. Zdaniem powoda wydane decyzje administracyjne opierają się na błędnym założeniu, że aktem notarialnym rodzice stron przekazali P. C. gospodarstwo rolne wraz z inwentarzem żywym i martwym, co nie wynika z treści zawartego aktu. Ponieważ rodzice nie przekazali pozwanemu sprzętu rolniczego, mogli nim sami dysponować i dlatego darowizna dokonana w dniu (...) r. przez C. C. (2) jest ważna i wywołała skutki prawne – przeniesienia tytułu własności przyczep na powoda.

Powód ma interes prawny w tym aby ustalić, że umowy darowizny z (...) r. są ważne. Przedmiotem żądania jest usunięcie niepewnego stanu prawnego powstałego w skutek odmowy dokonania rejestracji. Dlatego na podstawie art. 189 k.p.c. powód wnosil o ustalenie, że stał się właścicielem w/w przyczep.

Pozwany P. C., reprezentowany przez adwokata J. M., wnosil o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany przyznał, że stanowiące przedmiot sporu przyczepy były własnością rodziców stron: C. C. (2) i S. C., jednakże stanowiły one składnik gospodarstwa rolnego, które zostało aktem notarialnym z dnia 24 maja 2006 r. podarowane P. C.. Skoro przedmiotowe przyczepy stanowiły urządzenia związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, to z dniem 24 maja 2006 r. stały się własnością P. C.. C. C. (2) nie mógł w dniu (...) r. darować tych przyczep C. C. (1), skoro od 24 maja 2006 r. przeszły one na własność P. C. (odpowiedź na pozew k. 49-50 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

C. C. (2) i S. C. prowadzili gospodarstwo rolne. C. C. (2) w dniu 21 marca 1983 r. kupił przyczepę (...), która została zarejestrowana na jego nazwisko pod numerem rej. (...) (dowód: kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 5 akt, kserokopia umowy kupna k. 39 akt).

Przyczepa (...) o numerze rejestracyjnym (...) została zarejestrowana 24 czerwca (...) r. na C. C. (2) jako pierwszego właściciela (dowód: kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 7 akt).

C. C. (2) i S. C. byli właścicielami zabudowanego gospodarstwa rolnego położonego na terenie gmin O. i C. łącznego obszaru 24,7290 ha, które podarowali P. C.. Skład darowanego gospodarstwa został opisany w §2 aktu notarialnego z 24 maja 2006 r. sporządzonego przed notariuszem E. Z. za numerem (...). W skład gospodarstwa wchodzi nieruchomości rolne szczegółowo opisane w § 2:

- pod lit. a nieruchomość zabudowana położona w P. gmina O. G. oznaczona nr 155 i niezabudowana oznaczona numerem 18 oraz nieruchomość niezabudowana oznaczona numerem 1/3 położona w R. gmina C.; działka oznaczona numerem (...) jest zabudowana domem mieszkalnym, garażem, oboro-stodołą, dwoma budynkami garażowo gospodarczymi i drugą oborą;

- pod lit. b niezabudowana nieruchomość oznaczona numerem (...) i (...) położona w R. gmina C.,

- pod lit. c niezabudowana nieruchomość oznaczona numerem 5 położona w P. gmina O. i oznaczona numerem (...) położona w G. gmina C.,

- pod lit. d niezabudowana nieruchomość oznaczona numerem (...) położona we W. gmina O..

W §3 aktu notarialnego znajduje się zapis, że C. C. (2) i S. C. darują synowi P. C. gospodarstwo rolne składające się z wymienionych w §2 w punktach a, b, c, d aktu nieruchomości rolnych wraz z zabudowaniami na działce (...), a P. C. darowiznę tak opisaną przyjął.

W §5 aktu P. C. ustanowił na rzecz rodziców C. C. (2) i S. C. służebność osobistą.

Akt notarialny nie zawiera informacji, iż w skład przekazywanego gospodarstwa rolnego wchodzi inwentarz żywy lub martwy

(dowód: kserokopia aktu notarialnego k. 20-27 akt).

W dniu (...) r. C. C. (2) zawarł z synem C. C. (1) pisemne umowy darowizny. C. C. (2) podarował synowi C. C. (1) przyczepę (...), która została zarejestrowana na jego nazwisko pod numerem rej. (...) i przyczepę (...) o numerze rejestracyjnym (...) (dowód: kserokopie umów k. 4, 6 akt).

Decyzją z dnia 21 grudnia 2016 r. Starosta (...) odmówił C. C. (1) rejestracji przyczepy rolniczej (...) o numerze rejestracyjnym (...) nabytej na podstawie umowy z (...) r., gdyż przyczepa w chwili zawierania umowy nie stanowiła własności C. C. (2), lecz P. C., na podstawie wcześniej zawartej umowy (dowód: kserokopia decyzji k. 12-13 akt).

Na skutek odwołania od decyzji Starosty, Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 6 lutego 2017 r. (...) utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy. W uzasadnieniu decyzji Samorządowe Kolegium wskazało, że kwestią sporną pozostaje czy przedmiotowa przyczepa została przekazana umową darowizny z dnia 24 czerwca 2006 r. na rzecz P. C., czy też nie była przedmiotem tej darowizny, a w konsekwencji mogła być skutecznie darowana C. C. (1). Ustalenie prawa własności tej przyczepy należy jednak do sądu powszechnego (dowód: kserokopia orzeczenia SKO k. 14-15 akt).

Aktualnie obydwie przyczepy znajdują się w posiadaniu powoda (bezsporne).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o złożone w niniejszej sprawie dokumenty: kserokopie umów k. 4, 6, 20-27, 57-64 akt, kserokopie dowodów rejestracyjnych k. 5, 7 akt, kserokopii pism k. 8 akt, kserokopii postanowienia k. 9-10, 11 akt, kserokopii decyzji k. 12-15 akt, kserokopii odwołania k. 16-19 akt, kserokopii faktury k. 39 akt, kserokopii zaświadczenia k. 53-54 akt, zeznania świadków: S. C. k. 35 akt, E. C. k. 69 akt, C. C. (2) k. 69 akt i zeznania stron: powoda C. C. (1) k. 34, 70 akt i pozwanego P. C. k. 35, 70 akt.

Sąd uwzględnił dołączone do akt dokumenty. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana przez strony i nie budziła również wątpliwości Sądu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadków i stron, gdyż wzajemnie się uzupełniały – stan faktyczny sprawy nie był sporny odnośnie zawarcia umów i ich treści. Przedmiotem sporu była okoliczność czy zawarta w formie aktu notarialnego umowa darowizny obejmowała również inwentarz martwy czy też pozostał on własnością rodziców stron i mogli oni nim następnie skutecznie dysponować. Powyższe nie dotyczy jednak stanu faktycznego a interpretacji prawnej umowy darowizny.

Sąd zważył co następuje:

Przy rozpoznaniu niniejszej sprawy Sąd przede wszystkim zbadał swoją właściwość do rozpoznania sporu.

Zgodnie z art. 199¹ k.p.c. Sąd nie może odrzucić pozwu z tego powodu, że do rozpoznania sprawy właściwy jest organ administracji publicznej lub sąd administracyjny, jeżeli organ administracji publicznej lub sąd administracyjny uznały się w tej sprawie za niewłaściwe. Przepis ten wyłącza możliwość odrzucenia pozwu z powodu niedopuszczalności drogi sądowej (art. 199 § 1 pkt 1) w sprawach, w których organ administracji publicznej lub sąd administracyjny uznały się za niewłaściwe.

Uprzednie wydanie negatywnego orzeczenia przez organ administracji publicznej lub przez sąd administracyjny (art. 66 § 3 k.p.a. i art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a.) otwiera zatem drogę sądową dla tych spraw, które zasadniczo do drogi sądowej nie należą – zgodnie z założeniami art. 45 ust. 1 i art. 177 Konstytucji RP gwarantującymi każdemu prawo do sądu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 r., II PZP 7/09, OSNP 2010, nr 7–8, poz. 82 z glosą Ż. Grygiel-Kalety, Przegląd Prawa Publicznego 2011, nr 1, s. 97 i n.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., II PK

281/08, LEX nr 571935; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UZ 13/10, OSNP 2011, nr 21–22, poz. 284). Według Sądu Najwyższego sens art. 199¹ k.p.c. polega na przeciwdziałaniu automatycznemu odrzuceniu pozwów tylko dlatego, że dana sprawa nie jest „sprawą cywilną” w rozumieniu art. 1 i nie została powierzona do rozpoznania przez sąd powszechny. Jest to wniosek spójny z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 177 Konstytucji RP. Skoro bowiem w konkretnym przypadku organy pozasądowe skutecznie uchylili się od jej rozstrzygnięcia, choć miały taki obowiązek, strona pozostawałaby zupełnie pozbawiona ochrony prawnej, co jest w demokratycznym państwie prawnym niedopuszczalne. W hipotezie normy statuowanej przez art. 199¹ nie mieszczą się w ogóle przypadki, kiedy nie istnieje żadna norma prawna przewidująca rozpoznawanie danej kategorii spraw przez organy administracji publicznej lub sądy administracyjne. Pojęcie uznania się za niewłaściwy, o którym mowa w tym przepisie, trzeba bowiem rozumieć wąsko – jako synonim braku właściwości rzeczowej organu administracji do rozpatrzenia sprawy w postępowaniu administracyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06, LEX nr 277299; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r., I PK 142/11, LEX nr 1216841).

W niniejszej sprawie, na skutek odwołania od decyzji Starosty, Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 6 lutego 2017 r. (...) utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy. W uzasadnieniu decyzji Samorządowe Kolegium wskazało, że kwestią sporną pozostaje czy przedmiotowa przyczepa została przekazana umową darowizny z dnia 24 czerwca 2006 r. na rzecz P. C., czy też nie była przedmiotem tej darowizny, a w konsekwencji mogła być skutecznie darowana C. C. (1). Samorządowe Kolegium stwierdzając w uzasadnieniu orzeczenia, że ustalenie prawa własności tej przyczepy należy do sądu powszechnego, wskazało stronom konieczność wystąpienia do sądu powszechnego o ustalenie prawa. Tym samym Sąd jest właściwym do rozpoznania sprawy.

Podstawą procesową powództwa o ustalenie istnienia prawa jest art. 189 k.p.c. Zgodnie z nim powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Interes prawny, o którym mowa w art. 189 k.p.c., należy pojmować jako interes dotyczący szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych, który z reguły występuje w sytuacjach, w których zachodzi obiektywna niepewność co do prawa lub stosunku prawnego z przyczyn natury faktycznej lub prawnej. Interes prawny wyraża się wówczas w usunięciu stanu niepewności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012r. II CSK 252/11, LEX nr 1169345).

Powód bezspornie miał interes prawny w domaganiu się ustalenia istnienia tytułu własności przyczep uzyskanego na podstawie umów darowizny z (...) r.. Ten interes prawny istniał obiektywnie i wynikał choćby z roszczeń pozwanego względem powoda o wydanie mu ruchomości.

Przedmiotem sporu była okoliczność czy aktem notarialnym z 24 maja 2006 r. C. C. (2) i S. C. przekazali na rzecz P. C. wyłącznie grunty rolne wraz z budynkami czy również inwentarz martwy w postaci przyczep objętych pozwem.

W niniejszej sprawie C. C. (2) i S. C. aktem notarialnym z dnia 24 maja 2006 r. sporządzonym przed notariuszem E. Z. za numerem (...) dokonali darowizny nieruchomości rolnej na rzecz syna P. C. w celu uzyskania renty.

Możliwość uzyskania przez rolnika będącego w wieku przedemerytalnym, tzn. 55–60 lat dla kobiet i 60–65 lat dla mężczyzn, miesięcznego świadczenia pieniężnego, nazywanego rentą strukturalną, w zamian za przekazanie przez niego gospodarstwa rolnego o łącznej powierzchni co najmniej 3 ha, wprowadzona została do prawa polskiego przez ustawę z 26.4.2001 r. o rentach strukturalnych w rolnictwie (Dz.U. Nr 52, poz. 539 ze zm.). Przez przekazanie gospodarstwa rolnego rozumieć należy odpłatne lub nieodpłatne przeniesienie w drodze umowy własności gruntów wchodzących w skład tego gospodarstwa na rzecz osoby fizycznej lub prawnej albo jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, jak również przejęcie tych gruntów na własność Skarbu Państwa, w drodze decyzji Prezesa Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 6 ustawy o rentach strukturalnych w rolnictwie z dnia 26 kwietnia 2001 r. (Dz.U. Nr 52, poz. 539) warunek przekazania gospodarstwa rolnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, uważa się za spełniony, jeżeli grunty wchodzące w skład tego gospodarstwa przekazane zostały na powiększenie jednego lub kilku gospodarstw już istniejących, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

Ustawa jednakże nie uzależniała uzyskania renty strukturalnej od przekazania również inwentarza żywego i martwego. W tym zakresie decydowała wola stron wyrażona w akcie notarialnym którym gospodarstwo było przekazywane.

Zgodnie z art. 55³ k.c. za gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne wraz z gruntami leśnymi, budynkami lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem, jeżeli stanowią lub mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą, oraz prawami związanymi z prowadzeniem gospodarstwa rolnego..

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2013 r., (II UK 399/12, OSP 2014, z. 5, poz. 52) wyraził pogląd, że za gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne wraz z gruntami leśnymi, budynkami lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem, jeżeli stanowią lub mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą, oraz prawami związanymi z prowadzeniem gospodarstwa rolnego (art. 55³ k.c.). Definicja ta nie jest sprzeczna z regulacją art. 17 ust. 4 ustawy z 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, gdyż gospodarstwo rolne zwiększa się o obszar gruntów współposiadanych przez rolnika z innymi osobami, uzyskanymi na podstawie dzierżawy od Agencji. W przypadku takiej dzierżawy każdy z rolników znajduje się w sytuacji pozwalającej na korzystanie z całej nieruchomości, a do istnienia posiadania wystarcza sama możliwość takiego postępowania, czyli nie jest konieczne wykonywanie faktycznego władztwa nad każdą częścią dzierzawionego gospodarstwa rolnego.

W literaturze pojawił się pogląd - przy przyjęciu założenia, że gospodarstwo rolne jest rodzajem przedsiębiorstwa - uznający m.in. możliwość odpowiedniego stosowania przepisów art. 75¹ i 55² k.c. w sytuacji sprzedaży tego gospodarstwa (E. K.-G., Pojęcie gospodarstwa rolnego w umowie sprzedaży, SP 2000, z. 3-4, s. 91). Należy jednak wskazać, że inaczej niż przy pojęciu przedsiębiorstwa, składnikiem koniecznym gospodarstwa rolnego jest zawsze nieruchomość rolna, stąd też nie da się problematyki zbycia gospodarstwa rolnego rozstrzygnąć tak samo jak zbycia przedsiębiorstwa. Tak jak pewne składniki przedsiębiorstwa mogą nie być objęte "czynnością zbycia", na co wskazuje użyty w art. 55² k.c. zwrot "chyba że co innego wynika z treści czynności prawnej", tak nie da się tej samej konstrukcji zastosować przy zbyciu gospodarstwa rolnego. Przepisy art. 75¹ i 55² k.c. nie mogą być odnoszone do zbycia gospodarstwa rolnego, przedmiotem zbycia są bowiem zawsze nieruchomości wchodzące w skład gospodarstwa rolnego (Z. R., J. O., Prawo cywilne, 2011, s. 130). Nie wyklucza to jednak stosowania przy zbyciu gospodarstwa rolnego analogicznych zasad jak przy zbyciu przedsiębiorstwa, tj. objęcia treścią czynności wszystkich lub tylko niektórych składników gospodarstwa, z jednym wszak zastrzeżeniem, czynność prawna mająca za przedmiot gospodarstwo rolne wymaga zawsze zachowania formy aktu notarialnego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 kwietnia 2003 r., IV CKN 366/01, (OSNC 2004, nr 6, poz. 98) wyjaśnił, że przepis art. 55³ k.c. określa pojęcie gospodarstwa rolnego w sensie przedmiotowym. Gospodarstwo rolne jest ujmowane jako pewna zorganizowana całość gospodarcza. Wprowadzony do Kodeksu cywilnego przez ustawę nowelizującą z dnia 28 lipca 1990 r. (Dz. U. Nr 55, poz. 321) art. 55³ został zamieszczony w tytule nazwanym "Mienie". Spełnia on taką samą rolę co zamieszczony w tej noweli art. 55¹ k.c., definiujący pojęcie przedsiębiorstwa. Z art. 55³ k.c. jednak nie można wyciągać wniosku, iż grunty rolne przestają być gospodarstwem rolnym tylko dlatego, że gospodarczo nie funkcjonują (...). O istnieniu gospodarstwa rolnego decydują grunty rolne, o jakich mówi art. 46¹ k.c. Pozostałe składniki gospodarstwa rolnego, wymienione w art. 55³ k.c., nie są składnikami koniecznymi i ich brak nie odbiera gruntom rolnym przymiotu gospodarstwa rolnego, jeśli tylko same grunty stanowią, lub mogą stanowić, zorganizowaną całość gospodarczą.

Brak któregokolwiek ze składników gospodarstwa rolnego (np. inwentarza żywego, narzędzi, budynków itp.), wymienionych w art. 55⁽³⁾ k.c., nie świadczy o tym, że pozostałe składniki (np. grunty) nie stanowią gospodarstwa

rolnego (orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 września 1991 r., II S.A. 669/91, ONSA 1992, nr 2, poz. 26).

W wyżej przytoczonych orzeczeniach wynika, że mimo braku wyraźnej regulacji prawnej, gospodarstwo rolne może być przedmiotem samodzielnego obrotu cywilnoprawnego.

Podobnie jak w przypadku art. 55², powstaje pytanie o możliwość wyłączeń składników gospodarstwa rolnego z umowy obejmującej całe to gospodarstwo. Uznać trzeba, że taka możliwość z zasady występuje. Jednak ograniczenie zawiera sam art. 55³, wymieniając takie składniki gospodarstwa, bez których co do istoty swojej gospodarstwo nie będzie. W szczególności chodzi o grunty i budynki gospodarskie. W orzecznictwie wypowiedziano pogląd, że gospodarstwo rolne stanowi zorganizowaną całość gospodarczą, która wystarcza do prowadzenia działalności rolniczej (upraw rolnych, hodowli, sadownictwa, ogrodnictwa), zatem samo siedlisko nie jest jeszcze gospodarstwem rolnym, stanowiąc dopiero zaplecze i bazę gospodarstwa rolnego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1984 r., III CZP 22/84, OSNC 1985, nr 1, poz. 8).

C. C. (2) i S. C. przekazując gospodarstwo rolne (...) skorzystali z możliwości wyłączenia składników gospodarstwa rolnego z umowy obejmującej całe to gospodarstwo, zgodnie z przywołanymi przepisami. Ponieważ umową z dnia 24 maja 2006 r. przekazali P. C. wyłącznie grunty rolne, mogli następnie dysponować sprzętami rolniczymi. Tym samym umową z (...) r. o dokonaniu darowizny na rzecz C. C. (1) ruchomości przyczepę (...), zarejestrowanej pod numerem rej. (...) i przyczepa (...) o numerze rejestracyjnym (...) wywołały skutki prawne przeniesienia własności tych ruchomości na powoda.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powód wygrał proces w całości, stąd pozwany winien ponieść jego koszty. Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 650 zł, koszty pełnomocnictwa ustalone w oparciu o §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 12 października 2016 r. (Dz.U. poz. 1667) w kwocie 3600 zł i opłata skarbową 17 zł.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)